

In gesprek met een echte Reuselnaar

Vruuger toen we op de haai wonden hon we gin stromend wotter, electrisch liecht en t'ellefoon. 's Aovonds deeën we alles in 't pikkedonker. Daor worre we on gewend.

Jos Laarakker in zijn woonkamer aan Den Drink 34, februari 2017.

Aan het woord is de 67-jarige Jos Laarakker geassisteerd door zijn oudere broers Leo en Gerrit, drie zoons uit het tien kinderen tellende gezin van de uit Limburg afkomstige Grad Laarakker en zijn vrouw Anneke Sijmons. Jos heeft zijn oudere broers uitgenodigd om ook vroegere familiegebeurtenissen aan bod te laten komen.

Voorouders

Opa en oma Martien en Catharina Laarakker-Verhofstad hadden een boerderij in het plaatsje Afferden. Het is een dorp in Noord-Limburg gelegen tegen de oostoever van de Maas. De Maas vormt daar de grens met Noord-Brabant. Aan de overkant van de Maas ligt daar Boxmeer. In oostelijke richting is de Duitse grens niet ver weg met in de buurt de bekende Duitse bedevaartsplaats Kevelaar. Onze grootouders kregen in Afferden 12 kinderen. Onze pa, Grad Laarakker, was het tiende kind in het gezin. Toen hij geboren werd waren er al een broertje en zusje op jonge leeftijd overleden. Na hem werden er nog twee zusjes geboren die allebei ook niet oud mochten worden. Het overlijden van een broertje en drie zusjes op heel jonge leeftijden moet heel veel verdriet gebracht hebben in het gezin en vooral bij opa en oma. Toch heeft onze pa daar nooit over verteld.

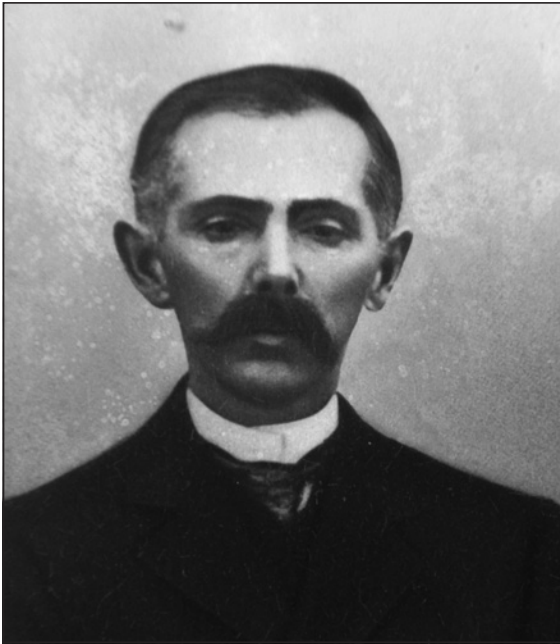
Jos Laarakker mag even stoer poseren op de Lanz Bulldog tractor van vader Grad, omstreeks 1960.

Akkerbouw pioniers

In de omgeving van Afferden was midden jaren dertig van de vorige eeuw buiten de agrarische sector weinig werk. Onze pa en zijn broer, ome Frans, waren toen op een leeftijd om op eigen benen te staan. Onze pa was getrouwd met ons moeder Anneke Sijmons en ome Frans met haar zusje Truus Sijmons. Ze wilden voor hun gezin een goede boterham gaan verdienen met een akkerbouwbedrijf. In de omgeving van Afferden was dat in hun ogen niet goed mogelijk omdat er onvoldoende grond beschikbaar was. Bovendien waren hun oudere broers, ome Hannes, ome Jozef en ome Piet daar al boer.

Ook in Noord-Limburg was inmiddels bekend geworden dat er in de Kempen nog woeste grond lag om te ontginnen. Na een aantal verkenningstochten besloot onze pa in 1937 te verhuizen naar Reusel. Onze Martien was toen al geboren. Op Vastenavond 1937 betrokken ze het oude, voormalige grenskantoor. Het stond op de T-kruising van de Pikoreistraat met de Turnhoutseweg. Later volgde ome Frans met z'n gezin en begon samen met onze pa een akkerbouw-

Opa Martien Laarakker en oma Catharina Laarakker-Verhofstad, omstreeks 1915.

bedrijf. Er lag een groot karwei te wachten voor beide broers. Ze konden in de zuidwesthoek van Reusel op de Rijtsche Heide een lap aaneengesloten woeste grond van 100 hectaren kopen om te ontginnen. De grond grensde in het zuiden aan de Reuselse Moeren en in het westen aan 't Poeier in België. Het was natte en droge heide met vennen en moerassen doorsneden met natuurlijke waterlopen die allemaal afwaterden op Belgisch grondgebied.

Vanuit Limburg waren niet alleen twee Lanz Bulldog tractoren en andere ontginnings- en akkerbouwwerktuigen meegekomen maar ook boerenknechten verhuisden mee naar de Kempen. Nol van den Bisen, Toon Geurtjens en Christ de Rijk waren Limburgse pioniers die bij ons in dienst kwamen. Voor hen was er immers in Noord-Limburg onvoldoende werkgelegenheid en niet voldoende toekomstperspectief.

Vrijgezel Christ de Rijk kwam bij ons inwonnen evenals opa Leonardus Sijmons, de vader van ons moeder. Opa Sijmons is in 1940 overleden. Hij was iemand die graag onder de mensen was. In die drie jaar dat hij nog bij ons mocht zijn had hij zoveel contacten gemaakt dat hij bijna iedereen in Reusel kende.

Hoeve Catharina

Midden op de hei, aan de rand van het ontginningsgebied, liet onze pa een nieuw huis bouwen. Het werd Hoeve Catharina, ver-

noemd naar ons oma Catharina Laarakker-Verhofstad. Er werd vaart achter gezet want op het eind van 1937 was het huis al klaar. Met Sinterklaas gingen we er wonen. Eerder al was er een houten schuur bijgebouwd die in delen was overgekomen uit Limburg.

We woonden daar op de Rijtsche Heide aan het einde van een karspoor, kilometers verwijderd van buurtgenoten. De aangeplante dennenbossen waren nog heel laag zodat we tot aan Postel over de grote stille heide konden kijken. Bij helder weer zagen we zelfs de schepen over het kanaal in Arendonk varen. Behalve het geluid dat onze tractor en andere machines maakten als er gewerkt werd, heerste er een absolute stilte op de heide. Zong er een vogeltje dan was dat op honderd meter afstand te horen.

Grad Laarakker op 18-jarige leeftijd op de Lanz tractor, omstreeks 1924. Hij werkt hier in Duitsland waar zijn ouders ook grond hadden.

Opa Leonardus Sijmons, omstreeks 1925. Hij heeft in Reusel tot zijn overlijden in 1940 bij het gezin van Grad Laarakker en zijn dochter Anneke gewoond.

's Avonds was het er ook echt donker omdat er in de wijde omgeving geen licht brandde.

Elektriciteit hadden we niet. Licht kwam van olielampen. Later werden de lampen in huis vervangen door lampen met gasgestookte, heel kwetsbare gloeikousjes. Ze brandden op flessengas. Werd er een kindje geboren

dan moest de vroedvrouw of dokter opgehaald worden met de jeep van onze pa, want telefoon hadden we niet. Het drink- en waswater kwam uit de put en riolering was nog helemaal onbekend. Ons moeder had een hand aangedreven wasmachine. Later is daar nog een elektromotor op gebouwd. Het brood werd vooral in de beginjaren gebakken in de eigen bakoven.

Het was hard labeur om de grond geschikt te maken. Met grote inzet en voortvarendheid werd er gewerkt. De ontginningswerkzaamheden vorderden dan ook gestaag, veel werk moest nog met de schop gebeuren. Er werden ook een aantal mensen uit Reusel en omgeving in dienst genomen waaronder Wout *Kemel* (van Kemenade) uit Hooge Mierde, Janus Roest uit Hulsel, Pietje Schoofs uit Bladel en Frie van Herk. Later werd ook de Heidemij en na de oorlog de DUW (Dienst Uitvoering Werken) ingezet. Veel last gaven de talrijke zwerfkeien die er op en in de grond lagen. Menige keer werd er een landbouwmachine op stuk gereden. Ze werden dan ook zoveel mogelijk verwijderd.

De grond vroeg om bemesting want door het eeuwenlang plaggen van de heide groeide er op het verschraalde klapzand bijna niets. Het egaliseren van de grond gebeurde met behulp van kiepwagentjes

Het gezin van opa en oma Martien en Catharina Laarakker-Verhofstad, omstreeks 1915. V.l.n.r. tante Marie, ome Jozef, tante Mina, oma, tante Han, ome Frans, ome Hannes, opa, tante Nel, onze pa en ome Piet.

die over een rails werden voortgeduwd. Die rails moest steeds weer opnieuw gedemonteerd en gelegd worden om een nieuw stuk heide aan te kunnen pakken.

Al voor de oorlog kon de eerste oogst binnengehaald worden, voornamelijk bestaande uit rogge, haver, koolzaad, erwten en vlas. Door de geïsoleerde ligging van het bedrijf konden er bovendien zuivere zaadrasen gekweekt worden omdat er geen bestuiving vanaf andere graanvelden plaatsvond. Dat werd dan ook met succes ter hand genomen. Ome Frans en onze pa waren in Reusel met hun akkerbouwbedrijf echte pioniers. De Reuselse boeren hadden namelijk alleen gemengde bedrijven met vee.

Oorlog

In de oorlogsjaren waren er in onze omgeving 'n keer of drie schietoefeningen van de Duitsers. In de Pals en op Cartierheide stonden kanonnen opgesteld die schoten op 't Torenbroek en de Reuselse Moeren. Onze ouders werden voor zo'n oefening gewaarschuwd. We mochten dan niet buiten komen. Veel hinder hadden we er niet van, zo'n beschieting duurde maar een paar uur.

Onze pa smokkelde neergeschoten piloten en andere vluchtelingen over de grens

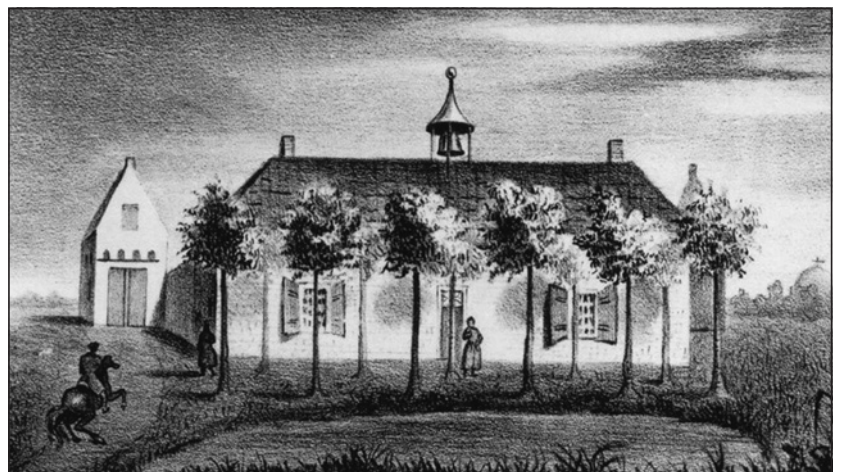
naar België. Hij vroeg niet wie het waren en waarvoor ze weg moesten, maar nam wel de risico's op de koop toe. Hij leverde de vluchtelingen af bij de directeur van de dynamietfabriek 't Poeier in Arendonk. Die nam ze daar van hem over voor hun verdere vlucht. Later is die directeur door de Duitsers opgepakt en hebben we nooit meer iets van hem gehoord. Onze pa moest oppassen toen dat gebeurd was. Op een keer kwam een, als een pater uitzierende man, aan onze pa vragen of hij hem kon helpen door hem over de grens te brengen. Hij vermoedde dat de Duitsers hem in de val wilden lokken en weigerde dat te doen. Hij vertelde hem wel hoe hij over de grens kon komen en liet het daarbij. Pa sprak nooit met iemand over die activiteiten. Hij ging daarin zijn eigen weg. Moeder hoopte na de oorlog dat nog iemand van die vluchtelingen iets van zich zou laten horen. Dat is echter nooit gebeurd en dat heeft ze nooit goed begrepen.

Op een dag klopten twee Duitse deserteurs bij ons aan en vroegen of ze de kleren van twee vogelverschrikkers die op het land stonden mochten hebben. Dat mocht van ons moeder. Ze lieten hun kleding, helmen en wapens bij ons achter. Knecht Christ de Rijk heeft alles ergens in de grond begraven. Later hebben we alleen nog de twee helmen teruggevonden.

In de oorlog hadden we op de hei, een paar honderd meter van ons huis richting Postel, een grote schuur. Daarin werd graan bewaard en er stonden ook de landbouwmachines gestald. In september en oktober 1944 zat die schuur vol schapen. Die waren meegebracht door een groep vluchtelingen uit Lommel die halsoverkop waren gevlucht

Trouwdag van mijn ouders Grad en Anneke Laarakker op 19 februari 1935. Ze zijn in Limburg getrouwd voor twee jaar later naar Reusel verhuisden.

Het gloednieuwe grenskantoor van Reusel in 1851 dat aan Den Hoek in Reusel stond. In 1937, zesentachtig jaar later, kwamen mijn ouders naar Reusel en hebben hierin bijna een jaar gewoond voor ze naar de Rijtsche heide trokken. Daarna is het oude gebouw afgebroken.

Op de achtergrond de hoeve Catharina met links de bijbehorende schuur. Vooraan peuter Jos Laarakker met zijn oudere broers Gerrit en Piet. Daarachter v.l.n.r. de werkkrachten Christ de Rijk, Nol van den Bisen en Wotje Kemel (van Kemenade). Dan volgt vader Grad Laarakker en helemaal rechts Janus Roest die ook bij hen in dienst was.

voor het oorlogsgeweld. De vluchtelingen kregen onderdak in de schuur die bij ons huis stond. Ze waren maar amper op weg terug naar huis toen de gevechten in Reusel uitbraken. Op 't Heike, d'n Buizerd en de Voorste Heikant werden al snel een aantal boerderijen zwaar getroffen waarvan er een aantal in brand vlogen. Binnen enkele dagen klopten 140 Reuselnaren bij ons aan. Ze hadden in paniek huis en haard moeten verlaten. Ze kregen bij ons onderdak en er was genoeg eten. In de omgeving had door de gevechten veel vee het loodje gelegd of was zwaar gewond geraakt. Het werd ter plekke geslacht. Bovendien had onze pa een clandestien graanmolentje dat goed van pas kwam. Temeer nog omdat de graanoogst van dat jaar al opgeslagen lag in de veldschuur. Dus was er voor iedereen brood en vlees genoeg.

Voor de gezinnen werden met pakken stro in de schuur ruimte gecreëerd om te verblijven en er een beetje privacy te hebben. Ook was er in de schuur al een toilet zodat daarin ook was voorzien.

Veldschuur in brand

Een paar vermoedelijk gefrustreerde jeugdige Nederlandse SS'ers die bij ons op het erf kwamen treiterden de vluchtelingen dat ze gebrande koffie zouden maken en zin hadden in een mooi vuurtje. Ze staken prompt de veldschuur in brand waarin de opbrengst van 60 hectaren ongedorst graan lag opgeslagen. Die gewetenloze SS'ers vernietigden voor de lol niet alleen de veldschuur en het graan maar ook nog een kostbare tractor en dorsmachine die daarin stonden. 't *Pasteurke* van 't Heike (Jansen) kon de vernietiging niet aanzien en wou de SS'ers te lijf gaan. Met vereende krachten hebben ze hem ervan weten te weerhouden. De ellende voor ons en de Reuselse vluchtelingen zou anders mogelijk nog veel groter geworden zijn. Later is de veldschuur weer herbouwd. In de omgeving waar voorheen de afgebrande schuur stond kwam toen Laarakkers vijver.

Onze Martien heeft op het eind van de oorlog geluk gehad. Hij was samen met broer Leo bij de sigarenfabriek van Karel I aan de Turnhoutseweg toen een Engels rupsvoertuig vanwege gladheid van de weg schoof. Een rups schampte het hoofd van

De derde klas van meester Kunen in 1959. Tweede rij van boven, geheel links staat Jos Laarakker. Daarachter de vierde van links zijn kameraadje Frans van Coop Adams.

Zilveren bruiloft van Grad en Anneke Laarakker in 1960. V.l.n.r. Jos, Gerrit, Toos, Riet, vader Grad, Martien, Leo, moeder Anneke, Brigitte, Jeanne, Nel en Piet.

onze Martien. De Engelse soldaten hebben hem in de Karel I fabriek verbonden. Gelukkig was hij maar heel licht gewond.

Ouderlijk gezin

Toen onze ouders in 1937 naar Reusel verhuisden was ons broertje Martien al geboren. Tussen 1938 en 1955 kwamen er in Reusel nog 4 broertjes en 6 zusjes bij. Helaas is ons zusje Truusje, geboren op 6 november 1951, maar 3 dagen oud mogen worden. Het beeld van mijn treurende moeder in het kraambed met daarnaast mijn verdrietige vader met het dode lichaampje van Truusje opgebaard in een kistje heb ik nooit kunnen vergeten, vertelt Leo geroerd. Gelukkig kwamen na ons Truusje al snel nog ons Toos en ons Brigitte en was ons gezin met tien kinderen compleet.

Ons huis, Hoeve Catharina, was voor vriendjes en vriendinnetjes een zoete inval. Ons moeder was heel zorgzaam en gastvrij. Iedereen was welkom, ze mochten overal spelen, mee-eten en eventueel ook blijven slapen. Soms moest er zelfs in partijen gegeten worden om iedereen een plaats te kunnen geven. Dat vond ons moeder helemaal geen probleem.

Onze pa was een rustig iemand. Hij hield zich bezig met zijn bedrijf en zorgde dat

zijn gezin en later zijn vogeltjes niets te kort kwamen. Samen met ome Frans heeft hij met grote inzet gezorgd dat een akkerbouwbedrijf tot stand kwam waar hun grote gezinnen goed van konden leven.

Het was burgemeester Cas van Beek die de gemeenteraad voorstelde de Pikoreistraat vanaf de Voorste Heikant tot aan de Schepersweijer voortaan Laarakkerdijk te noemen. De burgemeester zei tijdens zijn voordracht letterlijk: "De gebroeders Grad en Frans Laarakker zijn vasthoudende mannen die daar als pionier, op de toen uitgestrekte heide en moeras, 'n grootse ontginning tot stand brachten."

Hoeve Catharina, omstreeks 1970. Tot 1955 stond de hoeve moederziel alleen op de grote stille Rijtsche heide, ver verwijderd van naaste bureu.

Jos Laarakker zit tijdens zijn dienstitijd in het Duitse Seedorf achterop de Toolset Dikke DAF tijdens een oefening in 1971.

De dagelijks tocht naar de lagere school gingen altijd met de fiets. Een enkele keer, bij heel slechte weersomstandigheden, bracht onze pa ons er met de tractor en platte wagen naar toe. Onderweg kwam de wagen steeds voller met vriendjes en vriendinnetjes die ook naar school moesten.

Voor we op de verharde weg waren moesten we eerst over een lange zanderige weg van 2,7 kilometer tot aan de Turnhoutseweg. Zomers betekende dat vaak dat we door het losse zand moesten ploeteren. Na flink wat regen veranderde het in een modderig pad. Dat viel ook niet altijd mee. Zeker als we nog iemand van het gezin achterop of op de stang mee moesten nemen. Toch gingen we tussen de middag altijd thuis eten en namen daarvoor de lange fietstocht op de koop toe.

Jos Laarakker in 1971 samen met zijn dienstmaten in het Duitse Seedorf op zijn bergingstank, een kolossale M109 met lier en kraan. Jos is de tweede van links.

Onze dichtstbijzijnde burens was het gezin van Marten van Gompel dat in een heel oude boerderij voorbij het Motorcrossterrein woonde. In het midden van de vorige eeuw is die boerderij afgebroken. In 1955 kregen we aan de Laarakkerdijk burens. Dat waren de gezinnen van Nol *Tuut* (Dirkx) en Piet Huijbregts die daar in een nieuwe boerderij gingen wonen.

In de loop van de zestiger jaren veranderde er veel in de omgeving van Hoeve Catharina. De wegen werden verhard en de Laarakkerdijk kreeg op het einde een haakse bocht. Vanaf daar werd het de Schepersweijer die uitkwam bij de Postsedijk. Er kwam telefoon, elektriciteit en stromend water. Later ook nog gas en riolering.

Zowel op de Laarakkerdijk als op de Schepersweijer kwamen er i.v.m. de ruilverkaveling nog een aantal boerderijen bij. De rust, de stilte en het absolute donker waren toen voorgoed verleden tijd rond Hoeve Catharina. Even later is het akkerbouwbedrijf van onze pa overgenomen door onze Leo en Gerrit.

Automonteur

Tijdens onze dagelijkse fietstocht naar de Sint Jozefschool van de fraters werd ik vaak vergezeld door mijn zussen Riet, Nel, Toos en Birgitte en mijn kameraden Mart en Girt van Piet Huijbregts, Frans van Coop Adams en Christ en Hein van Nol *Tuut*. In de school was een fraaie uit twee delen bestaande trap. Hoewel dat niet mocht gleden we vaak over de trapeuning naar beneden. Een keer ging dat met mij goed mis. Ik viel over de leuning en kwam beneden voor de voeten van *mister* van Veldhoven terecht. Met een fikse hoofdwond bracht de *mister* me achterop z'n de fiets naar dokter Snieders. Met een flink verband rond mijn hoofd kon ik daarna de lessen weer volgen.

Na school gingen we niet altijd rechtstreeks naar huis. Zo waren er wel eens stoeipartijen met de jongens van de Turnhoutseweg. Bij bakker Heuvelmans moest ik wel eens versgebakken brood mee naar huis nemen. Dat verse, nog warme brood was aantrekkelijk voor onze knorrende magen. Mijn kameradjes en ik konden het dan ook niet altijd laten er stukken vanaf te trekken om er onze hongerige magen mee tevreden te stellen.

Ons moeder was dan bij thuiskomst niet blij als ze bij de broden een uitgehold brood aantrof.

Graag zou ik boer geworden zijn maar dat was niet mogelijk omdat mijn oudere broers de boerderij overnamen. Dus ging ik naar de LTS in Bladel om het vak van machinebankwerker te leren. Helaas moest ik ingeloot worden voor de opleiding automonteur die in Eindhoven of Tilburg werd gegeven. Ik had de botte pech dat het lot mij niet gunstig gezind was.

Gelukkig kon ik wel direct gaan werken bij het Autoverhuurbedrijf Van Werde N.V. in Eindhoven. Ik was toen pas 15 jaar oud maar toch kon ik, gecombineerd met het volgen van avondschool, daar het vak automonteur leren. De drie dagen dat ik naar de avondschool ging kostten heel veel kruim. Al vroeg moest ik de fiets op, om de bus van 7.10 uur te kunnen halen. Meestal liep het tegen 11 uur 's avonds voor ik thuis mijn fiets weer kon stallen. Ik was dan wel 16 uur op pad geweest.

Huzaar

In maart 1970 ging ik als dienstplichtig militair de Koningin dienen. Mijn rekruten-tijd bracht ik door in de Willem-III kazerne in Amersfoort waar ik als kersverse huzaar mijn vrachtwagenrijbewijs haalde op een zogenaamde Dikke Daf. Vervolgens werd

ik in de Du Moulinkazerne in Soesterberg opgeleid tot tankmonteur. Daarna haalde ik in de Constant Rebecque Kazerne te Eindhoven mijn rijbewijs tankchauffeur en bergingstankdiploma.

Met Reusel Kermis 1970 begon mijn parate tijd bij het 41ste Zelfstandige Verkenningsekskadron in het Duitse Seedorf. In Seedorf heb ik een mooie tijd gehad. Het drillen en de langdurige opleidingen waren in Seedorf voorbij. Daar werd ik chauffeur op een bergingstank, een kolossale M109 tank met een grote kraan en lierinstallatie. Bij oefeningen moesten we vaak onder begeleiding alternatieve routes volgen omdat de voertuigen te zwaar of te breed waren om over bruggen te mogen. We werden ook wel eens ingeschakeld bij burger-calamiteiten zoals het bergen van een tankwagen.

In Seedorf heerste in onze eskadron tussen dienstplichtigen en beroepsmilitairen een gemoedelijke sfeer. Samen zorgden we ervoor dat het een mooie tijd werd waar ik heel veel nieuwe ervaringen heb opgedaan. Daar leerde ik ook wat samenwerking en kameraadschap was. Daarom kijk ik er ook met plezier op terug.

Eigen gezin

Vrijdags voor Reusel Kermis 1971 zwaaide ik af in Seedorf. Nadat ik eerst goed kermis had gevierd kon ik direct bij de Toyota Garage van Ad van de Klok (Verhagen) aan de Turnhoutseweg aan de slag als automonteur. In die tijd was ik lid van carnavalsvereniging de Haoikneuters die resideerde in de voormalige café-dancing Klein Amsterdam. In 1973 was ik er Prins Carnaval. Een

Trouwdag van Jos en Leny Laarakker op 14 mei 1976. Hun bruidswagen is een prachtig gepoetste brandweerauto van de Reuselse brandweer.

Jos en Leny Laarakker met hun kinderen Joost en Karin in hun huis aan Den Drink 34, omstreeks 1987.

Jos Laarakker wordt 8 oktober 2008 verrast toen hij uit handen van burgemeester Ingrid de Jong-van den Heuvel een Koninklijke onderscheiding ontving. Hij werd Lid in de orde van Oranje Nassau.

Tijdens de uitreiking van het lintje aan Jos Laarakker in 2008 gaven zijn oud brandweercollaga's ook acte de présence. V.l.n.r. Jan Tuut (Dirkx), Fons van de Mulder (Coppens), Leo van Gorp, Piet van de Ven en Piet Tuut (Dirkx).

van de dansmarietjes was toen Leen van Frans Pauw (de Laat). Het klikte tussen ons en vanaf toen hadden we verkering en zijn we tot op de dag van vandaag samen. In 1976 zijn we getrouwd. We konden direct een huis betrekken in Den Drink, een van de nieuwbouwpleintjes in Reusel. Enkele jaren later hebben we het huis gekocht. We zijn er altijd blijven wonen. In 1978 is er ons Karin geboren en in 1980 onze Joost.

Met z'n vieren gingen we jaarlijks met onze vouwwagen kamperen. Meestal in Frankrijk maar ook wel eens in Nederland of Duitsland.

In Den Drink hebben we altijd *goeien aord* gehad. Het is een gemoedelijke buurt waar burenhulp een groot goed is en waar veel buurtgenoten van het eerste uur al meer dan 40 jaar wonen. Ons Karin heeft gezorgd dat we de trotse oma en opa zijn van drie

kleinkinderen. Ze wonen in Vleuten bij Utrecht. Wel wat ver weg maar we gaan er graag elke 2 weken een dag oppassen.

Na eerst nog drie jaar als automonteur gewerkt te hebben bij de Ford garage van Piet van de Ven in Vessem ging ik in 1979 weer in dienst bij het Ministerie van Defensie, dit keer als burger. Tot 2004 deed ik onderhoudswerkzaamheden aan het grote vrachtwagenpark van het leger. Achtereenvolgens was ik werkzaam in de Constant Rebecque Kazerne te Eindhoven, de Kromhoutkazerne te Tilburg en tenslotte de Piroc kazerne in Veldhoven. Op 1 maart 2004 begon ik aan een nieuwe stap in mijn werkzaam leven. Ik kreeg een vaste aanstelling als onderhoudsmedewerker bij de brandweer in de gemeente Reusel-de Mierden. Toen de gemeentelijke brandweer in 2012 opging in de organisatie Veiligheid Regio Zuid-Oost kon ik gelukkig mijn standplaats, de brandweerkazerne Reusel, behouden. Ik bleef er werken tot mijn pensioen, op 1 mei 2015.

Vrijwillige Brandweer

In september 1971 vroeg Leo van Gorp mij in Reusel brandwacht te worden. Daar ging ik op in en bekleedde achtereenvolgens de functies brandwacht eersteklas, hoofdbrandwacht, onder brandmeester en brandmeester. In 1989 maakte ik de stap naar plaatsvervangend commandant. Later nam ik ook examens af voor de brandweeropleidingen en was ik actief als instructeur. Behalve oefenen en uitrukken bij branden en andere calamiteiten was het bij de brandweer vooral ook studeren en continu bijscholen wat de klok sloeg. Dat was nodig om bij te blijven omdat het takenpakket steeds uitbreidde. Het was lang niet meer alleen branden blussen.

Bij de vrijwillige brandweer heb ik in al die jaren heel veel meegemaakt en gezien. Sommige ervaringen hadden een grote impact op mij en ook op mijn collega brandweerlieden. Het was lastig om dat altijd goed te verwerken. Maar het heeft me wel gevormd en ik ben daar heel goed doorheen gekomen. Met die ervaringen in mijn rugzak werd ik na de verschrikkelijke Hercules ramp in Eindhoven lid van het Brandweerkorps-Opvang-Team (BOT) waar ik jarenlang mijn ziel en zaligheid aan gegeven heb. Ook bij nacht

De hechte vriendenclub 'De Blaauw Neuzen' omstreeks 2008 tijdens een reisje naar Limburg. In de rolstoel Frie van Herk die toen ernstig ziek was. Hij is in 2009 overleden.

en ontij was ik met het BOT team bereid om collega-brandweerlieden in de regio Zuidoost Brabant te ondersteunen die last hadden van traumatische ervaringen.

Voor al die activiteiten werd ik op 8 oktober 2008 blij verrast toen ik uit handen van burgemeester Ingrid de Jong-van den Heuvel een Koninklijke onderscheiding ontving en ze me het lintje Lid in de orde van Oranje Nassau opspeldde.

Slot

De rode draad in het leven van Jos Laarakker kan samengevat worden in het woord hulpvaardigheid. Voor het uit de doeken doen van al zijn vrijwilligersactiviteiten is zelfs een hele Schééper tekort. Jos is ook vaak als vrijwilliger actief voor bijvoorbeeld de enveloppe-actie van Jong Nederland samen met zijn Leen, een aantal jaarlijks terugkerende collectes in Reusel en werkzaamheden voor de Natuur en (Weide)vogelvereniging. Wie zijn hulp nodig heeft kan bij hem aankloppen. Ook bij de Reuselse Winterfeesten was Jos weer een van de vrijwilligers. Hoe kan het ook anders zou ik bijna zeggen.

Jos houdt ook van langdurige vriendschappen en kameraadschap. Kameraadschap die hij bij de vrijwillige brandweer ervaren heeft maar wat ook blijkt uit de Reuselse vrien-

dengroep de *Blaauw Neuzen* die al 50 jaar bestaat en is ontstaan uit de voormalige carnavalsvereniging de Haoikneuters. Een van die leden is Frans van Coop Adams die al zijn kameraad is vanaf de tijd dat ze samen naar de lagere school fietsten.

De hierboven beschreven karaktereigenschappen heeft Jos ongetwijfeld meegekregen van zijn ouders Grad Laarakker en Anneke Sijmons die in de oorlogsjaren hebben laten zien wat dienstbaarheid en kameraadschap betekenden. Daarom stellen we met recht vast dat Jos Laarakker een echte Reuselnaar genoemd mag worden.

De trots van Jos en Leny Laarakker zijn hun drie kleinkinderen Fenja, Elias en Turin. Foto is gemaakt in 2016.

